

PÈTALS, MÀGIA I SUPERXOU!

ANNA FITÉ SALVANS
DIBUIXOS: EMMA SCHMID

PÈTALS, MÀGIA I SUPERXOU!

ANNA FITÉ SALVANS

DIBUIXOS: EMMA SCHMID

Publicacions de l'Abadia de Montserrat

ÍNDEX

DEDICA'T A UNA ALTRA COSA, XAVAL!	7
ARA O MAI	11
NO SE SAP MAI	17
CONTES I SOMRIURES	23
UN ENSURT DE MORT	31
MISSIÓ ACOMPLIDA	39
TRES DESITJOS ENTRE DOS	45
QUEDEN ALTERNATIVES	51
NOMÉS AQUESTA VEGADA	55
UNA BONA HISTÒRIA	59
PLE DE GOM A GOM	71
UN GRAN ESPECTACLE.....	75
EPÍLEG	79

DEDICA'T A UNA ALTRA COSA, XAVAL!

Una tarda de tardor, quan totes les cotorres ja havíem acabat de picotejar el dinar i mentre els estava explicant a les meves netes estimades el conte de la sobretaula, tot d'una ens va interrompre una cridòria que ens arribava de baix a la placeta. Vam estirar el coll totes alhora per aclarir el motiu de l'enrenou, mentre la Cotorrina, que és la més impulsiva i curiosa de la família, va arrancar el vol per anar descendint amb discreció fins a la base de la palmera i, des d'allà, ben col·locada a primera fila, va poder veure i escoltar l'escena.

La cridòria corejava l'entrada a la placeta d'un noi que anava vestit de pallaso —després vam saber que es diu Leo. Caminava fent grans gambades i mantenia l'equilibri dins les seves enormes sabates vermelles. La canalla es va apilotar a les primeres files improvisades i va començar a arribar gent, i més gent, atreta pels aplaudiments que, aleshores, ja retrunyien per tota la plaça:

—Que comenci, que comenci, que comenci!

Molts nens ja reien només mirar-li les sabatasses i les expressions divertides que feien destacar el seu nassar-rot vermell.

El Leo va demanar silenci amb un gest i, en tres segons, no es va sentir aletejar ni una mosca en cent metres a la rodona. De seguida es va treure un plàtan de la butxaca de la jaqueta de colors, va obrir-ne la pell a tires i el va endrapar gairebé d'una bocada. Després, va mirar la pell de plàtan que aguantava per un extrem amb dos dits, va mirar cap a un costat i cap a l'altre, com si l'observés un perseguidor invisible, i, fent un xiulet per dissimular la seva acció, es va girar i va llençar la pell de plàtan a terra, al seu darrere.

Ràpidament es va girar mentre es posava un barret de copa plegable —que es va treure de la seva gran butxaca— i va imitar un home vanitós que caminava amb la barbata aixecada, pedant i... que s'entrebanca amb la pell de plàtan i rellisca i cau a terra tan llarg com era.

La riallada agradable d'una dona gran va trencar el silenci glacial del final de l'escena i totes les mirades es van clavar en ella. Va ser l'única rialla que es va sentir al principi en tota la placeta. Però el seu riure era d'aquells que s'encomanen. Reia tant que de mica en mica els altres s'hi van unir i, en un tres i no res, la nostra plaça es va omplir de riures compulsius. Com quan tens un atac de riure i no pots parar. La paradoxa és que tothom reia del riure de la dona gran, no pas del xou que el Leo acabava de presentar.

—Oh, que bo, que bo! M'encanta el número de la pell de plàtan! És genial —va dir la dona gran a unes nenes que tenia al davant, sense parar de riure—. Oi que és boníssim? És que em peto de riure! —aplaudia espontàniament.

Les nenes van mirar el Leo decebudes.

—Doncs a mi no m'ha fet cap gràcia —va dir una de les nenes. I va negar vigorosament amb el cap.

—Ni a mi! Gens ni mica! —van afegir uns quants nens més; se sentien decebuts.

—Va, anem a jugar...

Es van aixecar tots alhora del terra i es van allunyar corrent. El que anava més ressaguer va donar uns cops a l'espatlla del Leo, compassiu, i li va dir:

—Jo de tu em dedicaria a una altra cosa, xaval.

Els riures es van anar allunyant, però les burles i el menyspreu es van quedar al fons de la seva ànima. La dona gran el va mirar i li va veure la humiliació a la cara.

—No els facis cas —li va dir, sense poder parar de riure—. Va, anima't. Que em sents? No els facis cas. Que la canalla, ja se sap... A mi m'ha encantat, t'ho asseguro.

La dona va allunyar-se plorant de tant riure, i en treure's un mocador de la seva bossa de mà per eixugar-se els ulls, el mocador li va tancar la vista i no va veure la pell de plàtan que havia quedat a terra i... Zaaaaas!

ARA O MAI

A la dona gran li va fer tanta gràcia la seva pròpia acrobàcia que es va tornar a sentir la seva rialla encomanadissa per tota la placeta, i de seguida es va oblidar del ridícul que acabava de fer. La gent que passava per allà, amable i cortesa, la va ajudar a aixecar-se i un parell de noies la van acompanyar fins a un banc perquè reposés una estona i es refés de l'ensurt.

El Leo ja s'havia tret el nas vermell i començava a desmaquillar-se, i la Cotorrina va emprendre el vol per venir a explicar-nos la seva versió de primera fila, però es va aturar a mig aire perquè li va cridar l'atenció una musiqueta que entrava a la plaça acompanyada d'un xicot vestit de mag que traguava un parell de maletes. Les maletes semblaven pesants —i ho eren: en una, hi portava l'equip de música i, en l'altra, el seu attrezzo—, però el mag es movia amb agilitat i mirava tot-hom amb alegria. La música convidava a quedar-se i la cara de felicitat d'aquell mag prometia diversió. Valia la pena esperar.

El mag es va aturar davant la dona gran que havia patinat i que continuava asseguda al banc. Li va demanar permís per deixar les dues maletes al seu costat, damunt del banc, i les va obrir de manera que la tapa impedís que el públic en pogués veure el contingut. Va

apujar el volum de la música per reforçar l'emoció de l'espera i la intriga, i de seguida va començar a fer números de màgia: amb cartes, amb mocadors de colors, amb anelles, malabarisme amb taronges... Un rere l'altre. Els seus moviments eren nets, delicats. Movia el cos com si seguís una coreografia i, amb la mà dreta, sostenia una vareta màgica, amb la qual aconseguia l'efecte especial o la sorpresa magistral que oferia al públic per acabar cada número.

La plaça s'havia anat omplint altra vegada d'espectadors improvisats. Va ser un espectacle tan fantàstic que tots van quedar bocabadats i, aquesta vegada sí, van aplaudir l'artista amb entusiasme. Fins i tot es van sentir visques. I li van deixar moltes monedes al barret.

El Leo va observar tot el seu espectacle atentament. I va sentir enveja. No li agradava sentir-ne, però en sentia. I era incapaç de reprimir-la. El mag havia realitzat un xou impecable. Tant de forma com de contingut. I, a sobre, el mag tenia aquella vareta màgica que el tenia fascinat. Semblava màgica de veritat. Segur que ho era, seguríssim! Si no, com podia fer tots aquells trucs impossibles?

—Si jo pogués tenir una vareta igual que aquesta! —es va dir el Leo—. Amb ella podria aconseguir fer realitat el meu somni de presentar un gran xou ple de màgia i efectes especials, i no hauria d'anar pel món fent de pallasso patètic per guanyar-me la vida...

—Doncs demana-l'hi —el va sorprendre la veu de la

dona gran, que l'estava mirant amb un somriure de complicitat.

—Disculpa'm, però... que has llegit els meus pensaments?

—Nooo! Simplement és que estaves pensant en veu alta.

—Ah... —va mussitar el Leo, donant voltes a la idea de la vareta—. Tu creus que és màgica de debò?

—Pregunta-li si te la deixa provar.

El Leo va mirar el mag, es va donar ànims i va respirar profundament un parell de vegades, sense treure l'ull de la vareta. Després li va picar l'ullet a la dona gran i es va acostar al mag.

—Quin espectacle tan meravellós. Felicitats!

—Gràcies.

—Funciona molt bé. Tot es mou com si tingués un engranatge perfecte.

—Bé... Són hores i hores de pràctica. I experimentació.

—I com és que treballes al carrer, si ets tan bo?

—La gent del carrer també es mereix el millor, no et sembla?

—Ja, però... ompliries cada dia el teatre. I et forraries.

—Però no tothom es pot permetre pagar-se una entrada.

—Ets molt generós —va dir-li el Leo, amb tota sinceritat—. M'has deixat sense paraules.

—El quid de la qüestió és saber què et fa feliç. I en el

meu cas no són els diners, sinó actuar al carrer, on vaig començar.

El Leo va empassar saliva, va respirar fondo una altra vegada i llavors es va atrevir a treure el tema:

—Ja, sí, és clar... I com que, a més a més, tens una vareta, oi?

El mag li va somriure, amb tendresa.

—No et creuràs pas que la vareta és màgica, oi? Que ja no ets una criatura!

—No, és clar que no —va respondre el Leo, dissimulant la seva decepció.

—Tot i que... mai se sap, oi?

I li va picar l'ullet. El Leo va quedar ben descol·locat amb aquest comentari tan enigmàtic.

—I ara, si em disculpes, he de recollir les meves coses, que m'esperen en una altra plaça —va dir-li el mag. I va acabar d'endreçar els seus estris dins la maleta.

El Leo li va donar les gràcies per haver-li dedicat el seu temps i es va allunyar unes passes, però sense deixar d'observar-lo atentament. La seva mirada se n'anava tota l'estona a la vareta que el mag ja havia col·locat dins de la capsa d'attrezzo. La vareta. La vareta. La vareta...

I una idea va néixer de cop dintre seu i va començar a créixer, i a créixer... Però no era una bona idea. Encara que tampoc era una mala idea, si ningú no el veia. Es va adonar que la dona gran ja se n'havia anat. I es va adonar, també, que el mag estava concentrat en des-

muntar l'equip de música i, a més, li donava l'esquena. Era ara o mai. Notava que les gotes de suor li amaraven el coll i el front, i el cor desbocat estava a punt de sortir-li per la boca. Ara o mai. Ara!

NO SE SAP MAI

Va passar tot tan ràpid que en pocs segons el Leo havia desaparegut del nostre abast visual i li vam perdre la pista. Per sort la Cotorrina va reaccionar amb rapidesa i se'n va anar volant al seu darrere, seguint des de l'aire la seva carrera veloç pels carrers de viants del centre i allunyant-se sobre els seus passos fins a l'altra punta de la ciutat. El Leo corria amb una marxa de rècord olímpic, agafant la vareta amb passió i sentint-se el noi més feliç del món.

Va arribar esbufegant al passeig Marítim i es va recolzar a la barana per recuperar el bon ritme de la respiració. Va mirar la vareta amb devoció i li va fer un petó ben fort.

—Junts farem grans coses, ja ho veuràs! —va xiuxiuejar-li. I va assentir amb el cap unes quantes vegades mentre la seva mirada s'allunyava lentament cap a l'horitzó, cap al seu futur ple de somnis a punt de complir-se.

El Leo estava exultant. Pel seu cap donaven voltes mil idees a la vegada: que si convertir-se en un noi superatractiu, que si tenir una gran veu com en Pavarotti, que si poder convertir ous de gallina en ous d'or, que si... En fi, una pila infinita de possibilitats, a més —i per descomptat!— de la de crear el meravellós espectacle

que tenia en ment. Però es va dir a si mateix que primer s'havia de relaxar per poder pensar amb seny per quina d'elles començava i no precipitar-se. Així que va inspirar i expirar fondo durant una bona estona, fins que va començar a notar que els batecs del seu cor es compassaven.

Aleshores, va mirar la vareta cara a cara i va saber que ho tenia claríssim: «Vull volar!»

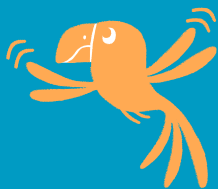
La va voltejar tres vegades en l'aire suaument i va pronunciar les primeres paraules màgiques que li van venir al cap: «Alacalabra, bala la cabra, que em creixin ales per volar!» Va esperar uns segons perquè el conjur fes efecte, però no va notar que passés res d'especial. Per comprovar-ho, va obrir els braços i va fer un parell de saltirons amb el cos una mica inclinat cap endavant, com si es donés impuls. Però de cap manera allò s'assemblava a l'arrencada d'un vol. Ho va provar una vegada i una altra, perquè no volia tirar la tovallola, encara. Fins i tot va recitar el conjur en diferents tons i, també, fent diferents pauses entre paraula i paraula... I les va pronunciar baixet i cridant, les va dir suaument, enfurismat, cantant, ballant, de cap per avall... Però tot va ser en va. La màgia no va aparèixer per res del món en aquella esplanada del passeig Marítim. Potser no havia pronunciat les paraules màgiques correctes... Tal vegada n'hi ha una per a cada desig concret. L'hi havia d'haver preguntat al mag, va pensar. Però ja era massa tard.

A
PARTIR DE
8 ANYS

EL **LEO** ÉS UN JOVE ASPIRANT A **MAG** QUE ESTÀ A PUNT DE TIRAR LA TOVALLOLA, PERQUÈ ELS ESPECTACLES QUE FA AL CARRER NO TENEN L'ÈXIT QUE VOLDRIA. PERÒ QUAN LA **TAMINA** APAREIX A LA SEVA VIDA PER **ART DE MÀGIA**, ES CONVENCEN MÚTUAMENT QUE EN ALGUN LLOC DEL MÓN HI HA D'HAVER AMAGADES LLÀNTIES AMB UN GENI DINS, CATIFES VOLADORES, VARETES O PÓLVORES MÀGIQUES, AMB LES QUALS PODRIEN FER REALITAT ELS SEUS DESITJOS.

Publicacions de l'Abadia de Montserrat

